

UTASSY JÓZSEF:

Szemed égboltja alatt

Alig ismerek rád

Szervusz, falum! Hát alig ismerek rád!
Hová tűntek a mohos zsúptetők?
Sutok, ámbitusok, mestergerendák?!
Szervusz, falucska! Alig ismerek rád.

Te megijjodtál, én megöregedtem.
Csönded értem ragyog már, temető!
Hogy is tudnálak köszönteni szebben:
te megijjodtál, én megöregedtem.

De nem felejtik, őrzik még a dombok
mezítelen lábam csillagnyomát.
Boldog voltam barátaimmal, boldog:
tengertáncodon tűnődöm, homlok!

Szemed égboltja alatt
hallgatok:
hol nap süt rám,
hol meg a hold ragyog.

Nagy albatrosz-szemöldököd
lassan
legyezi a tengert
a magasban.

Így látlak én.
Így szeretlek.
Kéken!

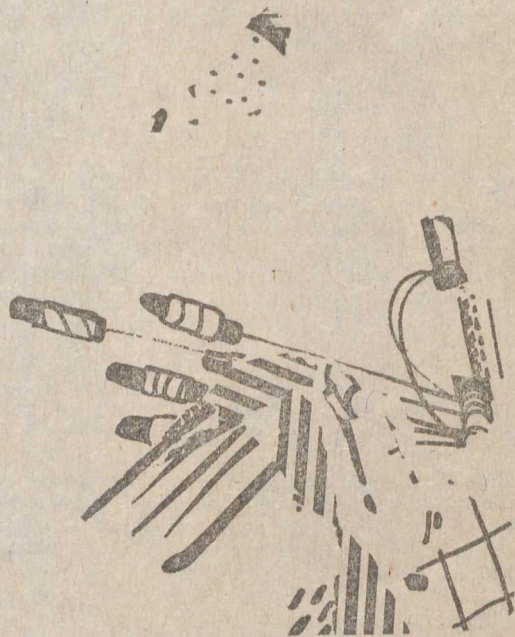
Feleségem,
édes feleségem.

Utamba kerültél

Utamba kerültél,
meg is perzselődtél,
nagy szemem tükrében
óriássá nőttél,
ölelt a szél, csókoltt
kikelet, nyár, ősz, tél:
mikor levetkőztél
mikor levetkőztél.

Időnk, a dezertőr,
pecséteteket feltör,
megrontja szerelmünk,
parazsad is pernyül,
emlék lesz, emlék:
szobám ablakából

nézlek, ahogy elmegy,
nézlek, ahogy elmegy.



Ficzek Ferenc rajza